

Stížnost poukazuje větou, že ze zjištění první stolice neplyne, že obžalovaná měla v době, kdy sklenicemi házela, úmysl, poškodit cizí majetek, zřetelně k výtce, že pojem úmyslu eventuálního nedošel v rozsudku skutkového opodstatnění. S námitkou tou je stížnost v právu, neboť rozhodovací důvody nezmiňují se o kladných duševních úkonech obžalované k výsledku rozbití sklenic se vztahujících. Převzaly z obžalovacího spisu obraty o úmyslu eventuálním a nedostatku přímého (původního, předního) úmyslu poškodit cizí majetek, ale nepřevzaly současně i další větu (po případě po vhodné její opravě), již obžalovací spis rozvedl pojem úmyslu eventuálního ve skutečnosti s ním se srovnávající. V obhajobě obžalované, rozhodovacími důvody správně a vyčerpavě uvedené, není zmínky o tom, zda obžalovaná připouští, že si byla v době, kdy sklenicemi házela, vědoma, že se sklenice rozbijí a že tím způsobí hostinskému škodu na majetku. Jako záměr obžalované označují rozhodovací důvody její úmysl, odvrátiti od manžela jeho utiskovatele (osoby, jež naň útočily), poukazují na rozčilení obžalované a neuvádějí ničeho, co by mohlo býti obžalované pohnutkou ke způsobení majetkové ujmy majiteli sklenic (hostinskému). Není posléze ani ze souvislosti s ostatními rozhodovacími důvody naprosto jasným význam slova »předem«, jímž v záporném závěru o přímém úmyslu nahradily rozhodovací důvody slovo »původní«, spisem obžalovacím použité. Při tak sporém obsahu rozhodovacích důvodů nejsou bezdůvodnými pochybnosti o tom, zda si nalézací soud v úvahách o subjektivní stránce skutku správně uvědomil rozdíl mezi úmyslem eventuálním a nedbalostí vědomou, která má s oním úmyslem společnou představu pachatele, že ze zamýšleného jednání může vzejíti dotýčný trestný výsledek, ale liší se od něho tím, že v ní není onoho prvku vůle a že pachatel předpokládá, že přes povšechný směr jeho jednání ke trestnímu výsledku v konkrétním případě výsledek ten nenastane. Nemůže-li takto býti vyloučena možnost, že nalézací soud řídil se mylným právním názorem, k pojmu úmyslu eventuálního se vztahujícím, je tím povážlivější vada, že opomenul opodstatnit závěr, že obžalovaná jednala nesporně s úmyslem eventuálním, skutkovými závěry o dotýčných složkách vnitřního děje. Skutková podstata zločinu, jímž byla obžalovaná uznána vinou, není tím, co na skutečnostech v rozsudku zjištěno, naplněna v zákonné známce zlého úmyslu a rozsudek jest, poněvadž by bez takového úmyslu bylo o skutku uvažovati s hlediska §§ 8, 411 a 431 tr. zák., zmatečným podle čís. 10 Šu 281 tr. ř. Bylo proto stížnosti vyhověti a to, ježto se při onom nedostatku skutkových zjištění nelze obejít bez nového hlavního přelíčení v první stolici, podle Šu 5 zákona čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném.

Čís. 2507.

Zrušovací soud není oprávněn přihlížeti k formálnímu zmatku (§ 281 čís. 5 tr. ř.) z moci úřední.

Vypovězení ze země ve smyslu Šu 25 tr. zák. jest zostřením trestu a jako takové sdílí osud hlavního trestu; odvolání ve prospěch obžalo-

vaného jest tu podle §u 283 tr. ř. přípustno jen tehdy, nebylo-li ohledně hlavního trestu použito mimořádného práva zmírňovacího nebo změňovacího.

Výrok o vypovězení ze země lze napadati jen odvoláním, nikoliv zmateční stížností.

(Rozh. ze dne 12. října 1926, Zm I 548/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 16. srpna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a za to podmíněně odsouzen podle §u 82 tr. zák. se zřetelem na § 6 zákona čis. 471/21, s použitím §§ů 54, 55 a 25 tr. zák. do těžkého žaláře na dva měsíce, 1 postem měsíčně zostřeného a doplněného a k vypovězení ze země, a odmítl odvolání obžalovaného z výroku o vypovězení ze země, mimo jiné z těchto

důvodů:

Výtka zmatku podle §u 281 čis. 5 tr. ř., již vytýká obžalovaný neúplnost rozsudku, vlastně však úplný nedostatek důvodů pro výrok o vypovězení obžalovaného ze země, jest pochybena potud, že výtka ta není prováděním zmateční stížnosti, nýbrž pouze odvoláním, neboť § 25 tr. zák. ustanovuje zostření trestu vypovězením pouze fakultativně a není tu tedy porušen zákon v normě, jíž sluší bezpodmínečně šetřiti. Bylo proto zmateční stížnost již v zasedání neveřejném zavrhnouti dílem jako neprovedenou po zákonu, dílem jako zřejmě neodůvodněnou (§ 1 čis. 2 a § 4 čis. 1 a 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878).

Zrušovacímu soudu neušlo, že rozsudek nalézacího soudu nesprávně odůvodnil zlý úmysl obžalovaného. V tom směru uvádí totiž rozsudek, že se obžalovaný sice hájil, že neměl úmyslu strčiti do strážníka, ani úmyslu zmařiti služební výkon, kteroužto obhajobu vyvrací rozsudek toliko poukazem na to, že jasná a určitá přísežná výpověď strážníkovy usvědčuje ho z opaku, což však v plném rozsahu nedopadá. Tento úsudek nalézacího soudu nebyl však napaden obžalovaným pro nejasnost a neúplnost, nebo rozpor se spisy z důvodu čis. 5 §u 281 tr. ř., než vada ta nemění ničeho na správnosti skutkových zjištění nalézacího soudu získaných na základě objektivně vyličeného děje strážníkem. Poněvadž pak jde jen o zmatek formální, není zrušovací soud oprávněn míti k němu zření z moci úřední.

Neprávem odvolává se obžalovaný z výroku o vypovězení ze země. Toto jest zostřením trestu a jako takové sdílí osud hlavního trestu; odvolání do tohoto vypovězení ve prospěch obžalovaného bylo by pak podle §u 283 tr. ř. přípustno jen tehdy, kdyby ohledně hlavního trestu nebylo použito mimořádného práva zmírňovacího nebo změňovacího. V souzeném případě sešel však nalézací soud, vyměřiv obžalovanému

trest jak za použití §u 54, tak i §u 55 tr. zák., pod nejnížší zákonnou sazbou. Odvolání obžalovaného musilo proto jako nepřípustné býti odmítnuto.

Čís. 2508.

Včasnost ohlášení (provedení) opravného prostředku jest posuzovati podle toho, kdy podání došlo soudu nalézacímu; nepřislušný soud není povinen je onomu soudu postupovati.

(Rozh. ze dne 12. října 1926, Zm I 574/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnosti obžalovaných do usnesení krajského soudu v Plzni ze dne 3. září 1926, jímž byla jejich zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 15. června 1926 odmítnuta.

Důvody:

Obžalovaní stěžují si proti usnesení, jímž byly jejich zmateční stížnosti odmítnuty, ježto ohlášení zmateční stížnosti, které neprovedli, ani zřetelně ani určitě neoznačili některý z důvodů zmatečnosti v §u 281 čís. 1—11 tr. ř. uvedených, aniž výslovně uvedli skutkové okolnosti, které by byly důvodem zmatečnosti, aniž pak k ní zřetelně poukázali. Vývody stížností obžalovaných poukazují k tomu, že své zmateční stížnosti provedli obžalovaní včas, že však krajský soud v Písku, k němuž stížnosti ty omylem byly podány, zmařil podání provedených zmatečných stížností tím, že maje do konce lhůty (19. července 1926) plně dva dny ku vrácení spisů, po případě k přímému postoupení spisů krajskému soudu v Plzni, tak neučinil, řádné vrácení zanedbal a lhůtu zmařil, ačkoliv již z prvních řádek obsahu stížnosti mohl seznati, že se jedná o trestní případ krajského soudu v Plzni. Výtku obžalovaných jest odmítnouti, neboť na promeškání lhůty ku provedení zmatečných stížností a odvolání mají vinu jediné obžalovaní sami, podavše opravné prostředky u jiného soudu než nalézacího. Krajského soudu v Písku došly zmateční stížnosti, jak z podacího záznamu plyne, teprve dne 19. července 1926, a nikoliv snad již 17. července, jak stěžovatelé tvrdí, neboť 17. července byly zmateční stížnosti teprve podány na poště v Č. B. Krajský soud v Písku nebyl povinen pátrati po soudě příslušném, nýbrž vrátil zcela právem spisy podateli, ponechav mu na starosti, opravit a zaslati podání tam, kam patřila. Pochybnou je výtku stěžovatelů, že krajský soud v Písku mohl již z prvních řádek obsahu stížnosti seznati, že se jedná o trestní případ krajského soudu v Plzni, neboť rasury ve slově »Plzni« ve všech podáních nasvědčují tomu, že původně se v těch místech nalézalo jiné označení soudu, pravděpodobně ono, kterému podání bylo adresováno, t. j. krajského soudu v Písku. Poněvadž vývody stížností nejsou s to, by vyvrátily správné důvody napadeného usnesení, bylo stížnosti zamítnouti.